

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 469/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ivan Syrový, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžk 24/2018 z 28. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžk 24/2018 z 28. februára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 8. februára 2016 domáhal na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) preskúmania rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici č. KRPZ-BB-V02-234-004/2015-PK zo 7. decembra 2015 a v spojitosti s ním aj rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žiar nad Hronom č. ORPZ-ZH-OPP-459-024/2015 z 29. septembra 2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Konanie na krajskom súde bolo vedené pod sp. zn. 24 S 16/2016. Prvostupňové rozhodnutie predstavovalo sťažovateľovo služobné hodnotenie príslušníka Policajného zboru (ďalej len „služobné hodnotenie“) podľa § 27 ods. 6 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“).

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 24 S 16/2016 zo 14. júla 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa v celom rozsahu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným 14. septembra 2016.

4. Sťažovateľ podal v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že v kasačnej sťažnosti okrem iného poukazoval aj na skutočnosť, že v súvislosti s jeho služobným hodnotením sú v čase podania kasačnej sťažnosti vedené na krajskom súde konania sp. zn. 24 S 181/2015 a sp. zn. 24 S 180/2015, v rámci ktorých napádal zákonnosť dvoch disciplinárnych rozhodnutí voči jeho osobe, pričom práve na týchto disciplinárnych rozhodnutiach stojí jeho služobné hodnotenie. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: *«Neskôr podaním označením ako „doplnenie kasačnej sťažnosti“ zo dňa 5.3.2018 oznámil sťažovateľ ku konaniu o kasačnej sťažnosti, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom 24S/7/2017 zo dňa 14.12.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.1.2018, zrušil z dôvodu nezákonnosti druhostupňové rozhodnutie pod č. ORPZ-ZH-V07-020/2015 zo dňa 18.11.2016 spolu s prvostupňovým rozhodnutím - disciplinárny rozkaz č. 4 sťažovateľovho nadriadeného zo dňa 19.6.2015. Okrem toho žalobca doplnil, že disciplinárne konanie začaté pod č. ORPZ-ZH-OPP-334-001/2015 zo dňa 08. 06. 2015, ktoré bolo predmetom správneho konania na Krajskom súde v Banská Bystrica pod č. 24S/180/2015 a pod č. 24S/7/2017 bolo prvostupňovým správnym orgánom v rámci jedného skutku zastavené pod č. ORPZ-ZH-VO-162-020/2018 zo dňa 04. 04. 2018 a v druhom skutku zrušené v rámci autoremedúrneho rozhodnutia pod č. ORPZ-ZH- OPP-162-030/2018 zo dňa 04. 05. 2018 a zastavené pod č. ORPZ-ZH-OPP-162-033/2018 zo dňa 16. 05. 2018. Toto disciplinárne rozhodnutie bolo podkladom služobného hodnotenia sťažovateľa a bolo teda zrušené ako nezákonné a v konečnom dôsledku bolo disciplinárne konanie aj zastavené v oboch skutkoch nakoľko služobný úrad MV SR nepreukázal žalobcovi spáchanie disciplinárneho previnenia. V rámci uvedeného mal sťažovateľ v konaní o kasačnej sťažnosti za to, že nezákonnosť disciplinárneho opatrenia má presah do zákonnosti služobného hodnotenia, pričom na túto skutočnosť upozorňoval v kasačnej sťažnosti vrátane upresnenia nových právnych skutočností v doplnení kasačnej sťažnosti zo dňa 24. 05. 2018.»*

6. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nezaujal stanovisko ku skutočnostiam, že disciplinárny rozkaz riaditeľa Okresného Policajného zboru

Žiar nad Hronom č. 4 z 19. júna 2015 (ďalej len „disciplinárny rozkaz“) bol krajským súdom sp. zn. 24 S 7/2017 zrušený pre nezákonnosť, pričom tento disciplinárny rozkaz bol čiastočne podkladom služobného hodnotenia sťažovateľa.

7. Sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti namieťa, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal týmito zásadnými skutočnosťami, nezaujmal k nim žiadne stanovisko a predmetnou „*právnou otázkou*“ sa vôbec nezaoberal, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], na riadne odôvodnenie rozhodnutia zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu SR v konaní so sp.zn. 10Sžk/24/2018 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR 10Sžk/24/2018 zo dňa 28.2.2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v plnom rozsahu.“

9. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

17. Podľa § 438 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

18. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v námietke, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nezaujal žiadne stanovisko k podstatnej argumentácii sťažovateľa majúcej zásadný vplyv na celé konanie, a to nielen na administratívne, ale aj na „*správno-súdne*“, v dôsledku čoho najvyšší súd napadnutým rozsudkom porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení

rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

21. Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (Ruiz Torija v. Spain. séria A, 1994, č. 303-A, s. 12, bod 29). Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (Case of Hiro Balani, séria A, 1994, č. 303-B; zhodne Georgiadis v. Greece, rozsudok z 29. 5. 1997. Rep. 1997-III, fasc. 38). „Účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté.“ (Case of Suominen v. Finland, bod 37) „Jednou z požiadaviek čl. 6 dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody, sa môže meniť v závislosti od okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takými argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.“ (Vetrenko v. Moldova, rozsudok z 18. 5. 2010 k sťažnosti č. 36552/02).

22. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

23. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku tak, ako to tvrdí sťažovateľ, nezaujal žiadne stanovisko ku skutočnosti, ktorú sťažovateľ uviedol v doplnení kasačnej sťažnosti z 5. marca 2018, a to, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 7/2017 rozsudkom zo 14. decembra 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. januára 2018, zrušil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žiar nad Hronom č. ORPZ-ZH-VO7-020/2015-PK z 18. novembra 2016 a disciplinárny rozkaz riaditeľa Okresného Policajného zboru Žiar nad Hronom č. 4 z 19. júna 2015 (ktoré tvorili čiastočný základ sťažovateľovho služobného hodnotenia, pozn.) a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že podľa § 135 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. Správny súdny poriadok pri preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy neviaže stav rozhodovania orgánu verejnej správy iba na stav skutkový (ako to bolo podľa § 250i ods. 1 veta prvá OSP). Správny súd tak zásadne pri preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy vychádza nielen zo skutkového stavu, ale aj z právneho stavu, ktorý tu bol v čase rozhodovania orgánu verejnej správy (právoplatnosti rozhodnutia a vydania opatrení) (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 702-705, ISBN 978-80-7400-678-4.).

25. Kasačná sťažnosť je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu vydané v správnom súdnictve.

Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozsudku krajského súdu.

26. V zmysle uvedeného nemožno skutočnosti, ktoré nastali po právoplatnosti rozsudku krajského súdu považovať za podstatné okolnosti, s ktorými sa mal najvyšší súd povinnosť vysporiadať, keďže tento vychádzal zo stavu v čase právoplatnosti rozsudku krajského súdu. V danej veci teda nejde o posúdenie „*iného právneho názoru*“, ktorý by mal najvyšší súd k danej skutočnosti zaujať, tak ako to mylne vyvodzuje sťažovateľ.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že tak ako to vyplýva z ústavnej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ využil po rozhodnutí krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 24 S 7/2017 inštitút obnovy konania podľa zákona o štátnej službe Policajného zboru. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru v rozhodnutí č. PPZ-KA1-221-008/2018-Pk z 30. novembra 2018 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva vnútra“), ktorým potvrdilo rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici č. KRPZ-BB-VO2-3-002/2018-PK z 11. júna 2018 o zamietnutí návrhu na obnovu konania, uviedlo, že pristúpilo aj k posúdeniu, či ide o nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. V tomto kontexte sa na s. 8 rozhodnutia ministerstva vnútra uvádza: „... *je namieste skonštatovať, že kritické disciplinárne previnenie nebolo jediným dôvodom na prijatie záveru uvedeného služobného hodnotenia. Vlastný záver služobného hodnotenia vyplýval z komplexného hodnotenia všetkých kritérií, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 27 ods. 2 zákona a preto namietaná skutočnosť (zrušenie disciplinárneho rozkazu riaditeľa OPP OR PZ v Žiari nad Hronom č. 4 zo dňa 19.06.2015) sama osebe (v prípade pripustenia jej existencie v rozhodnom čase) nemohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie.*“

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu